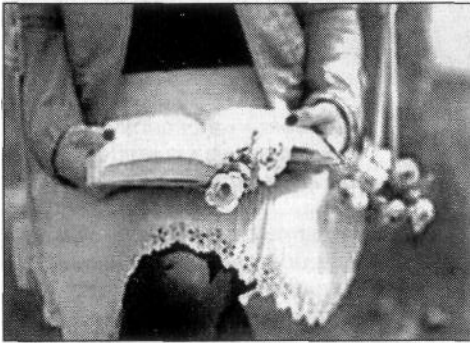

І ЗНОВ ВЕСНА

Ще одна весна в букеті літ,
В такім п'янкім, розкішнім оберемку.
А я стою, залюблена у світ,
На серці так і радісно, і щемко.
А цвіту, цвіту скільки намело
В найпотаємніші душевні закапелки.
Небес високих голубе чоло
Зі стрічкою барвистою веселки.
Здавалося б, звичайний собі день.
Їх рахувати навіть не на сотні.
А квітень взяв за руку і веде,
Мережать землю кроки безтурботні.
Як щедро відкриваються очам
Ці заціловані світланком панорами.
А я іду — пригляньтесь — як свіча,
І стежки не торкаюся ногами.
Що нам для щастя треба? Висоти!
І простору! Все інше — і не конче.
Вперед іди! І смійся, і світи!
Бо є в тобі, людино, щось від сонця!

Скажи чому ми не зійшлися із тобою?
Вже осінь догоряє у літах,

Ступаючи повільною ходою.
Чи наші зустрічі були лише у снах?
Де взявся страх, що стримав у дорозі?
Чи ми були для щастя замалі?
Здолати труднощі були не в змозі,
Блукаючи в осінній сірій млі,
Ми зупинялися. І подовгу гадали:
Іти вперед? Вернутися назад?
Чого бажали, і самі не знали,
Нам заважав душевний листопад.
Ох, повернути б з радістю минуле,
Поки серця ще не засніжила зима,
Поки вітри ще іскру не задули
Оту, що жар у серці ще трима.

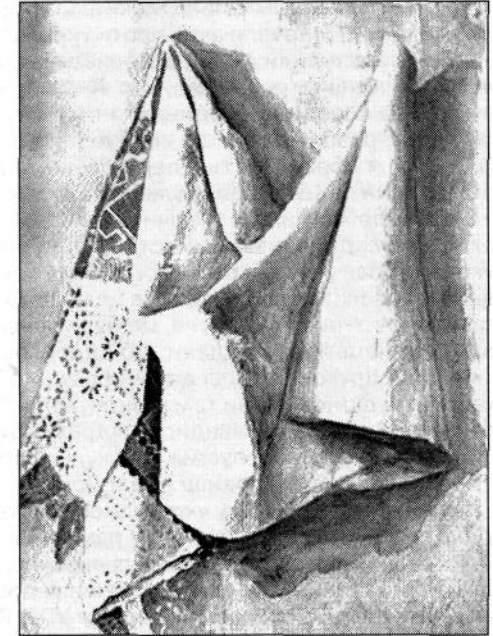
Осінь попрощалась зі сльозами,
В кухлику холоне чорний чай.
Притуляюсь до вікна вустами,
А зима шепоче: «Зустрічай!».
Осінь скороплинно відгоріла
Спахлами визрілих шипшин.
Прийде ніч. І скатерть ляже біла,
Охолодить землю з висоти.

Вітер сушить мокре підвіконня,
Зір не видно в темряві густій.
Чай духмяний, смуток і безсоння,
Сніг летить, згортається в сувій.

Вслухаюсь у весну, що, мов тихе зітхання,
Підкралась навшпиньки під самий поріг.
І нагадала мені про наше кохання,
Яке в душі своїй ти так беріг.
Вітер його не зумів, не розвіяв,
І сонце його не спалило в огні.
А я бережу, як найбільшу святиню,
Найцінніше із того, що є у мені.
Пригадався той травень безмірно далекий,
Що рушник простелив нам на
щастя і долю.

І ми злетіли удвох, як лелеки,
Нас кликало небо, кохання і воля.
І знову весна. Не наша й така далека,
Щасливим і юним лелеки її принесуть.
Зорі вкривають небо. І так,
коханий, нелегко
Шукать поміж ними твою... путь.

Роздивляюся я рушники
Ті, що мама колись вишивала,
І вклала всю душу в нитки,
Візерунки ясні вибирала,
Щоб мене у житті берегли
І від зла, і біди захищали.
Щоб не чорним, червоним цвіли,
Щоби радощі не оминали.
Щоб рясні квітували жита,
Не стрічались печалі й розлуки,
Ой, коли ж ви змигнули, літа?
Не схвати, матусю, розлуки,
Хоч не зблякли твої рушники.
Ти вже там, де холодні віки
Рушниками пливуть за водою.

Хустку барвисту накину на плечі,
Хай зігріває ніжним теплом
І пригадаю далекий свят-вечір,
Родину усю за багатим столом.
Матуся «циганку» подарувала,
Поклавши на косу теплу долоню,
І, пригорнувши, поцілувала:
— То на щастя і долю, кохана доню.
А на хустці тій ружі, листя зелене,
О, як мені, юній, те все до лиця.
Дивиться мама з портрета на мене.
Не б'ються вже втіхою наші серця.
Лиш хустка барвиста так лагідно гріє,
Не в'януть на ній незабудки-квітки.
Любов'ю від хустки і спогадом віє,
Вчувається дотик святої руки.

Людмила ВИШНЕВСЬКА,
сестра медична ЦРЛ.